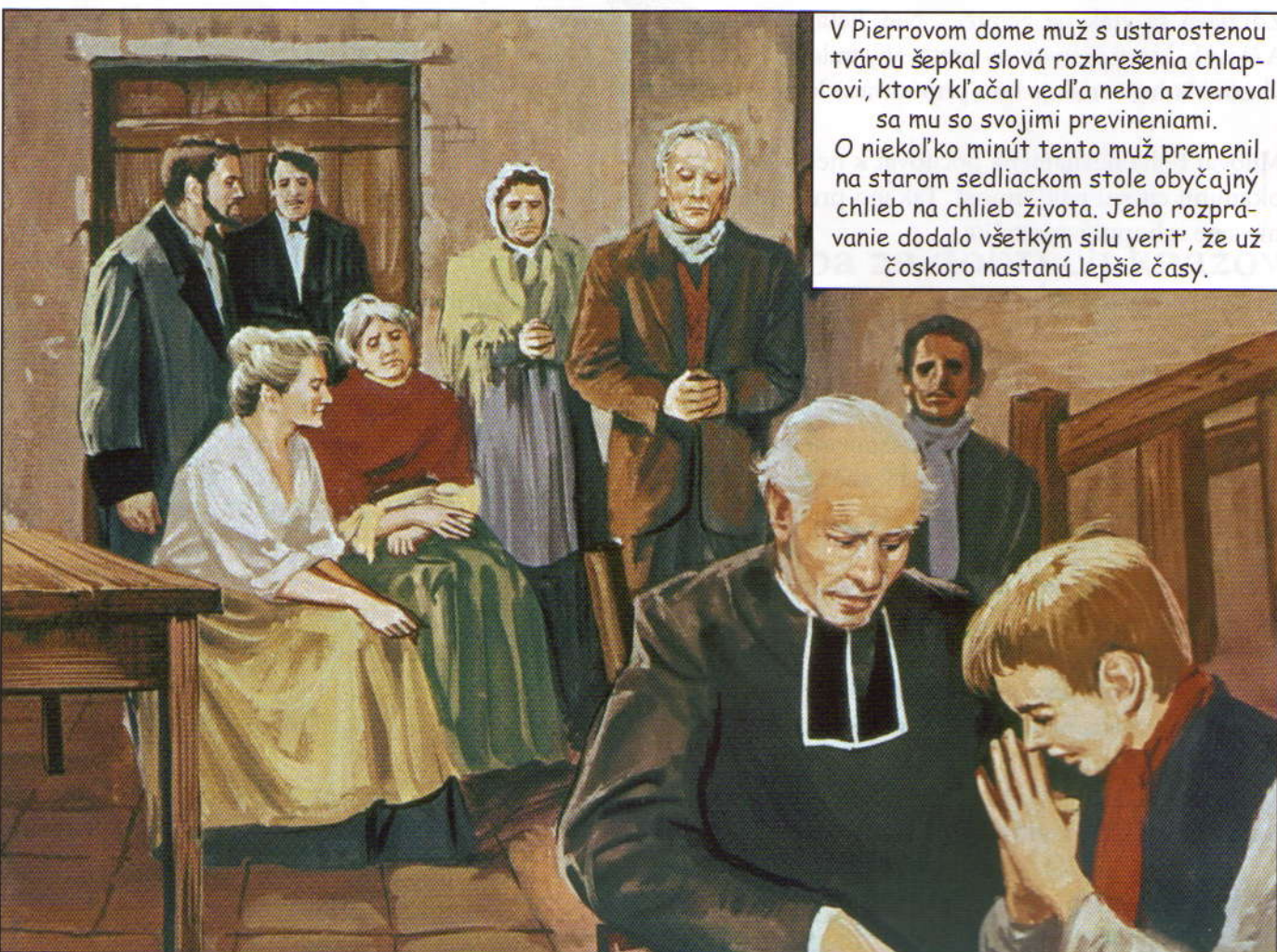

Rok 1793. V jeden večer sa dedinkou Dardilly šírila tajná správa: Do Pierrovho domu prišiel „neprísazný“ kňaz. Zakrátko bude slúžiť svätú omšu a rozdávať sväté prijímanie. Potichu, v skrytosti. Ak sa o ňom dozvedia revolucionári, zabijú ho! Veriaci sa nenápadne schádzali, po poľných cestičkách kradmo prichádzali k určenému domu.

V Pierrovom dome muž s ustarostenou tvárou šepkal slová rozhrešenia chlapcovi, ktorý kľáča vedľa neho a zveroval sa mu so svojimi previneniami. O niekoľko minút tento muž premenil na starom sedliackom stole obyčajný chlieb na chlieb života. Jeho rozprávanie dodalo všetkým silu veriť, že už čoskoro nastanú lepšie časy.

Medzi tými ľuďmi, ktorí držali vieru vo Francúzsku pri živote, bol aj sedemročný chlapec Ján Mária Vianney. So záujmom a chvením počúval mamu, ktorá mu vysvetľovala, prečo sa kňaz musí ukrývať.

VIERA V BOHA SA NEPÁČI CISÁROVI A JEHO ĽUĐOM. BÚRAJÚ KOSTOLY, PRENASLEDUJÚ KŇAZOV, VÁZNIJA ICH A ZABÍJAJÚ... AJ TENTO KŇAZ, KTORÝ TERAZ SLUŽI OMŠU, OSTAL VERNÝ PÁNU BOHU.

KEBY SOM BOL KŇAZOM, MOHOL BY SOM AJ JA ZOMRIEŤ ZA PÁNA BOHA?

SYN MÔJ, NAJPRV MUSÍŠ PRE SPASITEĽA ŽIŤ!

Janko rozumel všetkému, čo sa odohrávalo počas tých tajných stretnutí. Vedel, že verní kňazi aj ostatní veriaci sa musia páčiť Bohu. Presvedčenie, že sa raz stane kňazom sa uňho pri každej tajnej svätej omši zväčšovalo. No vedel aj to, že musí ešte niekoľko rokov počkať, aby sa mohol uchádzať o miesto v seminári.

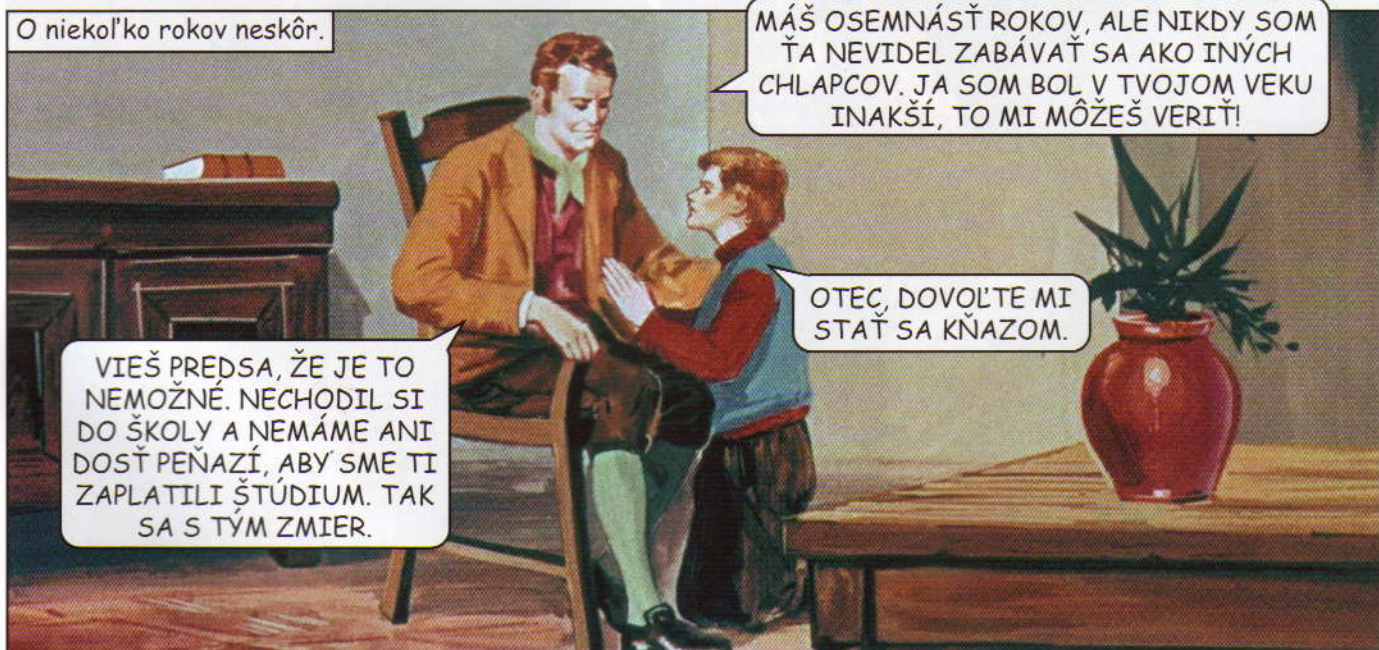

O niekoľko rokov neskôr.

MÁŠ OSEMŇÁSŤ ROKOV, ALE NIKDY SOM ŤA NEVIDEL ZABÁVAŤ SA AKO INÝCH CHLAPCOV. JA SOM BOL V TVOJOM VEKU INAKŠÍ, TO MI MÔŽEŠ VERIŤ!

VIEŠ PREDSA, ŽE JE TO NEMOŽNÉ. NECHODIL SI DO ŠKOLY A NEMÁME ANI DOSŤ PEŇAZÍ, ABY SME TI ZAPLATILI ŠTÚDIUM. TAK SA S TÝM ZMIER.

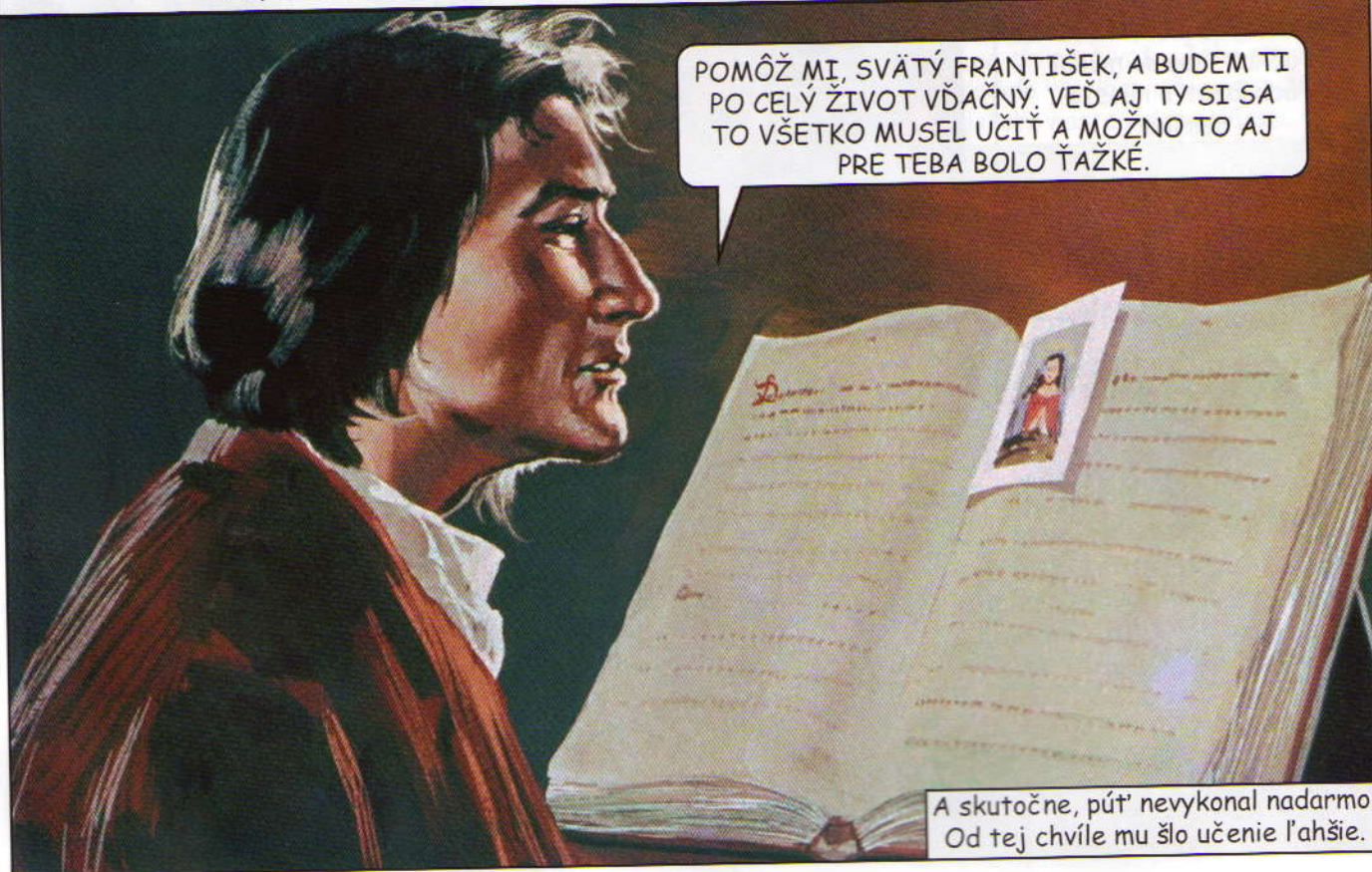
OTEC, DOVOĽTE MI STAŤ SA KŇAZOM.

Zlé časy neprešli bez stôp ani cez gazdovský dvor Vianneyovcov. Všeličo chýbalo, mladší brat bol povolaný do vojny, a tak sa pri práci zišla každá ruka. Aj preto otec Vianney nechcel, aby sa z Jána stal kňaz. Navyiac, už skoro dospelý Ján by musel so štúdiami začať od úplneho začiatku. Jeseň ale nepriniesla úrodu a sedliak premýšľal, či ho Boh netrestá za to, že bráni Božiemu plánu s jeho synom...

A tak si v dvadsaťročný Ján sadol do školských lavíc s oveľa mladšími spolužiakmi a začal sa učiť všetko od základov, aby ho mohli prijať do kňazského seminára. Po roku v škole sa však naňho veľa nenalepilo. Kým ostatní spolužiaci postupovali dopredu, on sa stále boril na začiatku. Cez leto si preto zaumienil, že vykoná viac ako stokilometrovú púť k svätému Jánovi Františkovi Regisovi.

POMÔŽ MI, SVÄTÝ FRANTIŠEK, A BUDEM TI PO CELÝ ŽIVOT VĎAČNÝ. VEĎ AJ TY SI SA TO VŠETKO MUSEL UČIŤ A MOŽNO TO AJ PRE TEBA BOLO ŤAŽKÉ.

A skutočne, púť nevykonal nadarmo. Od tej chvíle mu šlo učenie ľahšie.

Čoskoro ho však postihol nový, ťažký úder.

ODOVZDAJTE TO VÁŠMU
SYNOVI, CISÁR HO
POVOLAL DO ARMÁDY!

BOŽE MÔJ,
POVOLÁVACÍ
ROZKAZ!

Francúzska armáda pod velením cisára Napoleona utrpela porážku, a tak začala povolávať ďalších mladých mužov do zbrane.

26. októbra 1809 nastúpil Ján Vianney do kasárni v Lyone. No hneď v prvý deň ho skolila horúčka, takže zmeškal nástup k svojmu regimentu.

VY DEZERTÉR! MAL BY
SOM VÁS ODVIESŤ
V REŤAZIACH AKO
ZLOČINCA.

PREPÁČTE, PÁN VELITEĽ,
LEN VČERA MA PREPUSTILI
Z NEMOCNICE...

OKAMŽITE VYRAZÍTE ZA VAŠIM
ODDIELOM A NECH VÁS BOH
CHRÁNI, AK SA K NEMU DO
ZAJTRA RÁNA NEPRIPOJÍTE!

Ledva vyliečený Ján sa podvečer spotený a úplne vyčerpaný hodil na zem a bezradne sa začal modliť ruženec. Po chvíľke však pri ňom stál akýsi neznámy muž v sedliackom odevu.

POMALY, PRIATEĽ MÔJ. ČOSKORO SA
ZOTMIE A V TME BY STE MOHLI ZABLÚDIŤ,
AJ KEBY STE VLÁDALI POCHODOVAŤ...

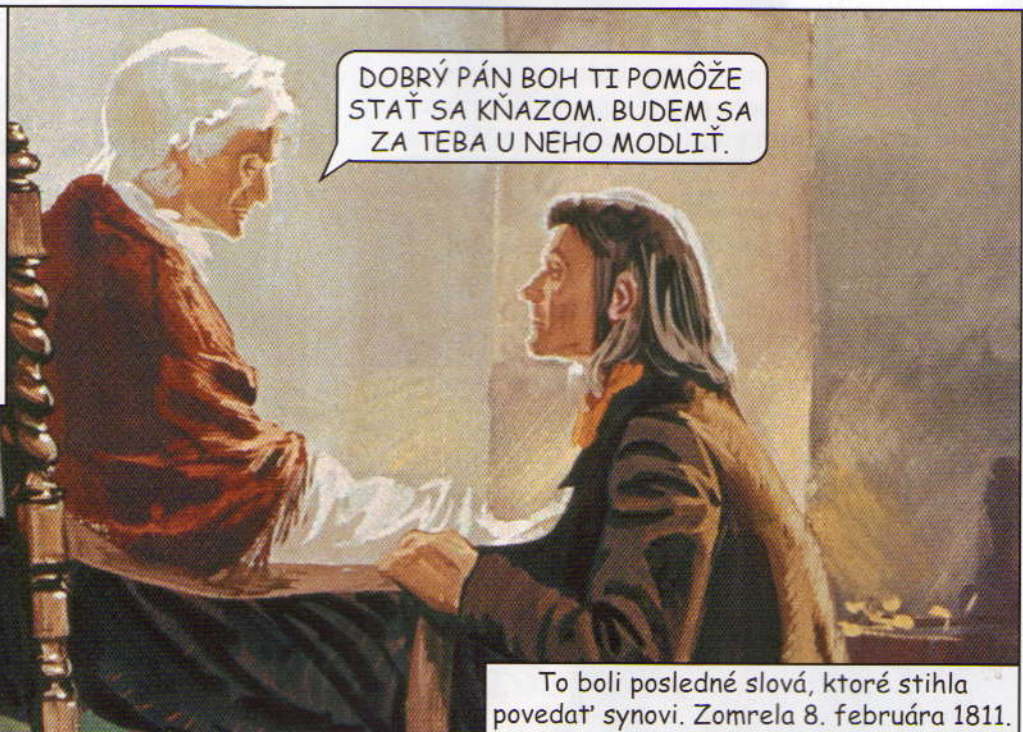
MUSÍM ÍŠŤ ĎALEJ, LEBO
MA VYHLÁSIA ZA ZBEHA.

PRE POLÍCIU NÍM UŽ DÁVNO STE.
MÔŽEM VÁS UKRYŤ A NEĎALEKO
V LE PONTE HL'ADAJÚ UČITEĽA,
TAM BY STE MOHLI PRACOVAŤ.
SAMOZREJME, MUSÍTE SI
ZMENIŤ MENO.

Tak sa aj stalo. Takmer dva roky sa Ján ukrýval v senníku u miestnej nábožnej rodiny, pomáhal im na gazdovstve, učil ich deti, modlil sa a študoval. Žandári niekoľkokrát prehľadávali gazdovstvo aj senník, no nikdy ho nenašli. Po skončení vojny sa mohol aj Ján vrátiť naspäť domov - medzi svojich.

Šťastie Jánovej matky bolo nevysloviteľné, keď jej milovaný syn opäť vstúpil do rodičovského domu. Celé mesiace sa o neho strachovala, vyplakala more sĺz, no neprestávala sa zaňho modliť. Jej zdravie však už bolo nalomené a niekoľko dní po Jánovom návrate prišiel nečakaný koniec.

DOBRY PÁN BOH TI POMÔŽE STAŤ SA KŇAZOM. BUDEM SA ZA TEBA U NEHO MODLIŤ.

To boli posledné slová, ktoré stihla povedať synovi. Zomrela 8. februára 1811.

Ján sa znovu vrátil k štúdiu, aby dobehol zameškané. Z francúzskych učebníc si osvojil postupne aj teologické poznatky, ale čo mu to bolo platné, keď profesori na skúškach kládli otázky iba po latincky. Akokoľvek sa snažil, latinčina mu robila obrovské problémy, preto pred skúšajúcimi vždy onemel. Tak prišlo to, k čomu napokon muselo prísť...

BOHUŽIAĽ, MUSÍME VÁS PREPUSŤIŤ.

ZAISTE NIE JE BOŽIA VÔĽA, ABY STE SA STALI KŇAZOM. INÁČ BY VÁM BOL DOŽIČIL VÄČŠIE ÚSPECHY V ŠTÚDIÁCH.

Ján Vianney prevyšoval svojich spolužiakov v nábožnosti, čistote charakteru a statočnosti, no teraz mu neostávalo nič iné, len sa s rozhodnutím predstavených zmieriť. Viac ako on boli z tohto rozhodnutia skl'účení jeho spolužiaci.

ANI JEDEŇ Z NÁS NIE JE HODNÝ
VYSVIACKY TAK AKO TY, JÁN!

NECHAJ TO TAK...

NIE, TY ODCHÁDZAŠ, ALE
DÚFAM, ŽE SA ZNOVA VRÁTIŠ.

TO BY MUSEL PÁN BOH
UROBIŤ NEJAKÝ ZÁZRAK.

Ján sa vrátil domov smutný. Otec bol namrzený, keď mu Ján oznámil, že ho zo školy prepustili. No miestny farár sa s tým nechcel zmieriť, a tak ho začal učiť latinčinu. O tri mesiace sa farár s Jánom vybral do Lyonu za arcibiskupom, aby ho vyskúšal. Ten mu napokon položil niekoľko otázok.

JE VIANNEY NÁBOŽNÝ?
UCTIEVA SI MATKU BOŽIU?
MODLIEVA SA RUŽENEC?

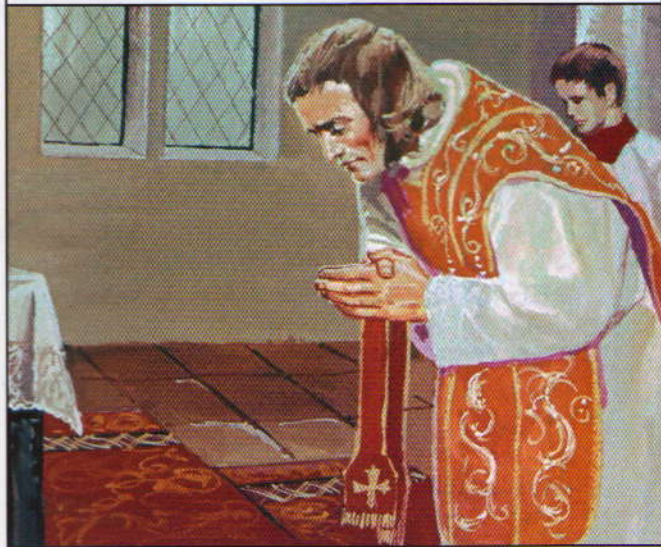
ÁNO, JE VZOROM
NÁBOŽNOSTI!

TO JE TO, ČO DNES FRANCÚZSKO
POTREBUJE. DÁVAM SVOJE
DOVOLENIE. OSTATNÉ NECH
SPRAVÍ BOŽIA MILOST'.

23. júna 1815 ho v lyonskej katedrále biskup spolu s ďalšími klerikmi vysvätil za diakona. O niekoľko týždňov neskôr, 13. augusta 1815, ho ten istý biskup v Grenobli vysvätil za kňaza.

14. augusta 1815 slúžil Ján Vianney svoju prvú svätú omšu. Ako dvadsaťdeväťročný dosiahol to, po čom túžil od malička. Námaha, utrpenie, obety - bolo to za ním. Ale všetko sa malo ešte len začať...

Prvé roky pôsobil mladý kňaz ako kaplán na rôznych miestach, napokon ho biskup vymenoval za správcu farnosti v Arse... A tak sa v jedno bezútešné februárové ráno roku 1818 predieral po rozmočenej ceste sedliacky voz naložený posteľnou bielizňou, domácim náradím a niekoľkými kusmi nábytku. Cestou farár so závozníkom nestretli ani jedinú živú bytosť, ktorej by sa opýtali, či idú správnym smerom. Zdalo sa, že je to úplný koniec sveta.

Až neskoro popoludní zrazu uvideli na lúke mládenca menom Anton, ktorý pásol ovce.

POZNÁŠ ARS?

AKO VRECKO NA SVOJICH NOHAVICIACH.

CHODIEVAŠ DO KOSTOLA?

NAČO? JA UŽ VIEM VŠETKO.

TAK MI POVEDZ, KTORÉ SÚ TRI OSOBY NAJSVÄTEJŠEJ TROJICE.

JEŽIŠ, MÁRIA A JOZEF!

BUDEM ŤA VYUČOVAŤ NÁBOŽENSTVO.

NA TO NEMÁM ČAS. MUSÍM PÁŠŤ OVCE.

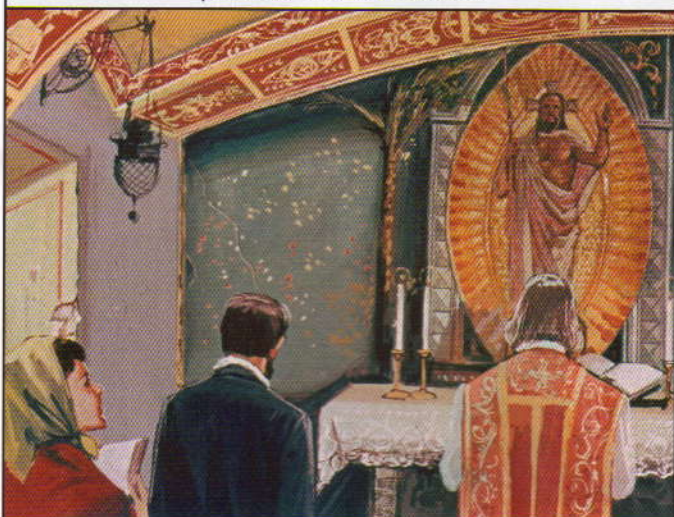
VIEŠ, PRE PÁNA BOHA MUSÍME MAŤ VŽDY ČAS.

PROSÍM ŤA, DAJ MI SILU
A ODVAHU OBRÁTIŤ DUŠE
TEJTO ZANEDBANEJ DEDINY...

Na vršku pred Arsom padol zhrozený
Ján Vianney na kolená a modlil sa.

Po dlhom čase sa nad dedinou rozozvučal hlas zvonu,
ktorý volal ľudí na svätú omšu. Hoci Ján Vianney
zvonil dlho, do malého a značne zanedbaného kostola
prišlo len zopár starých žien, ktoré si chceli
pozrieť nového farára.

LEN ČO ZAZRIEM
FARÁRA, VŽDY SA MI
ZATMIE PRED OČAMI.

NECH HO VEZME
ČERT ALEBO
SUCHOTY AKO JEHO
PREDCHODCU!

VERU, KEĎ NÁM DÁ
FARÁR POKOJ, DÁME
POKOJ AJ MY JEMU.

No našli sa aj ľudia, ktorí sa
novému duchovnému potešili
a ospravedlňovali sa za
posmešky neprajníkov.

JA SI NIČ LEPŠIE
NEŽIADAM.

VEĽMI SA TEŠÍM, ŽE
ARS MÁ ZNOVA FARÁRA.
DÚFAJME, ŽE STE
ZDRAVÝ. VÁŠHO
PREDCHODCU SME PO
NIEKOL'KÝCH TÝŽDŇOCH
MUSELI ODPREVADIŤ
NA ČINTORÍN.
NIJAKÝ KŇAZ U NÁS
DLHO NEVYDRŽAL.

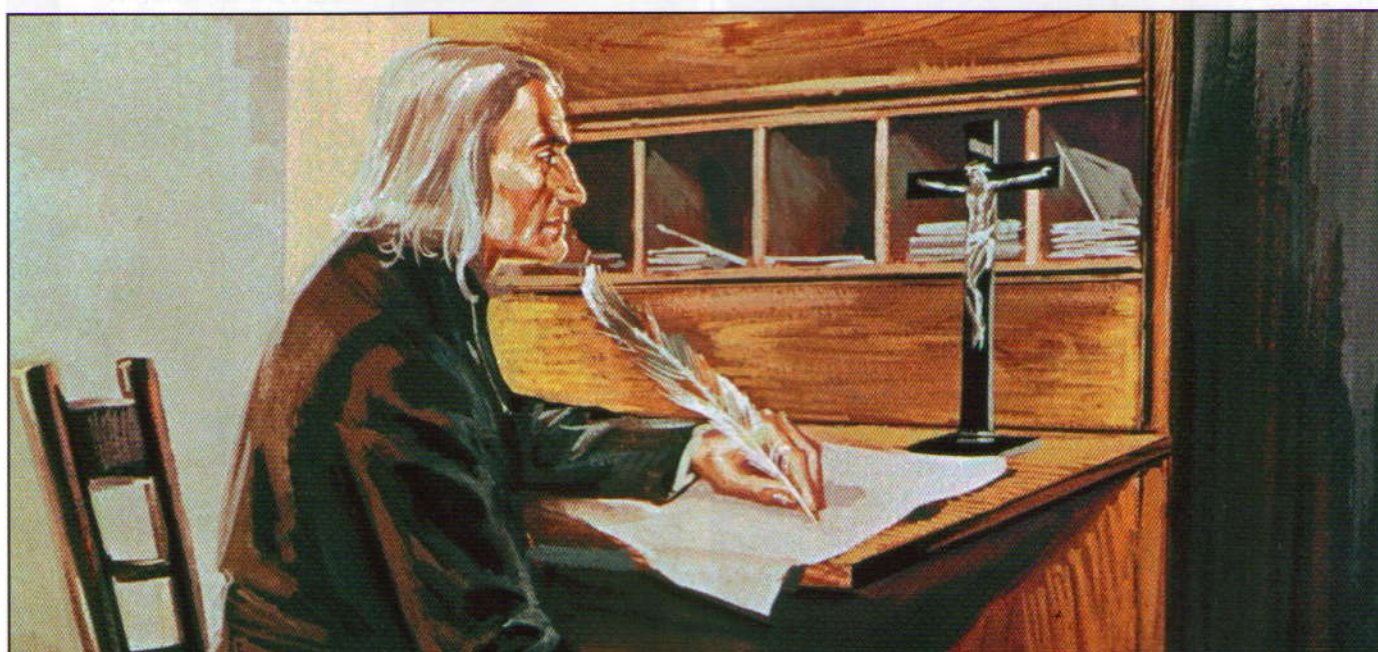
Najprv Ján Vianney vypratol z fary luxusný nábytok. Ako chudobný človek zo sedliackej rodiny sa medzi všetkým tým zamatom a hodvábom necítil dobre. Odmietol jesť čerstvý chlieb či buchty, čo mu napiekla jeho gazdiná. Namiesto toho si varil zemiaky, ktoré potom aj so šupkou jedol celé dni.

NÁŠ SPASITEĽ ČASTO NEMAL ANI ZVÁZOK PRÚTIA POD HLAVU.

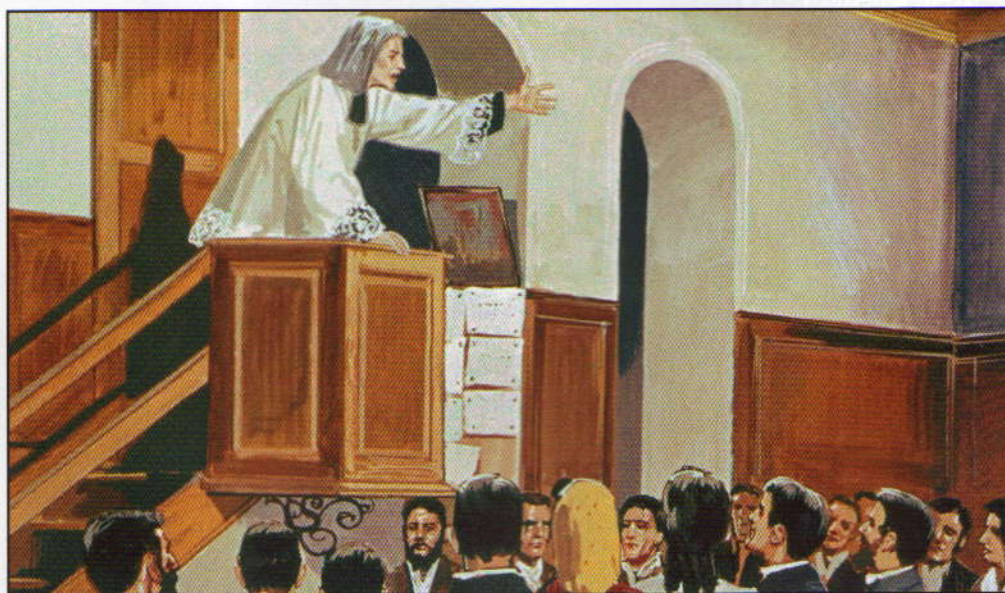

Začal spávať v pivnici na podlahe na niekoľkých rozprestretých vreciach od zemiakov.

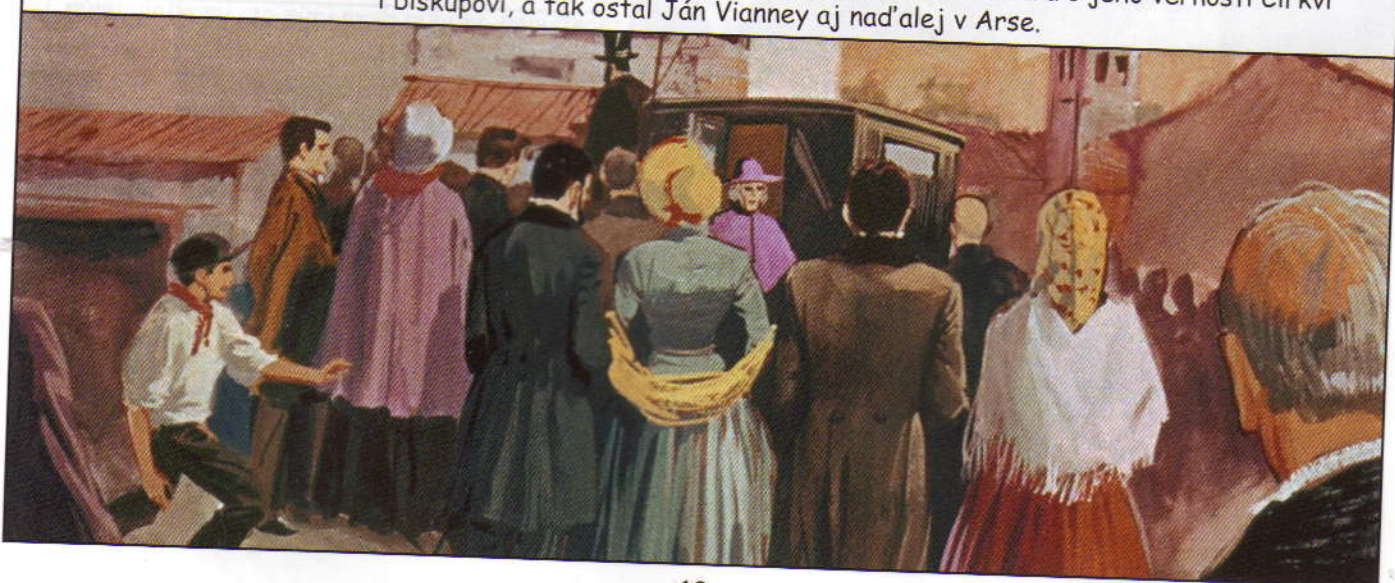
Ján Vianney si usilovne písal kázne, aby oslovil svojich farníkov. Písanie mu šlo dosť ťažko, ale ešte ťažšie bolo naučiť sa všetko naspamäť. A aj preto to v nedeľu na kazateľnici nebola žiadna sláva.

Keď ho však pochytilo sväté nadšenie, z kazateľnice spustil hromy blesky na ich neresti, na to, ako berú hriech na ľahkú váhu, ako si nectia nedeľu a pracujú aj miesto toho, aby šli do kostola, ako sa oddávajú bujarým zábavám. No hoci kričal plný hnevu, predsa len jeho veriaci vycítili hlbokú lásku svojho kňaza k ich hriechným dušiam a postupne zanechávali svoj nemravný život.

Ohováranie a sťažnosti na arského farára sa dostali až do biskupského paláca. Onedlho vyslal biskup svojho zástupcu, aby sťažnosti prešetril a v prípade preukázania viny odovzdal Vianneyovi list s jeho preložením do inej farnosti. Biskupov zástupca sa však presvedčil o nábožnom živote farára a o jeho vernosti Cirkvi i biskupovi, a tak ostal Ján Vianney aj naďalej v Arse.

Ján Vianney sa však nestaral len o obnovu duší svojich farníkov. Nezaháľal ani pri stavaní Domu prozreteľnosti, kde našlo domov a školu niekoľko chudobných detí, o ktoré sa nemal kto postarať.

Po otvorení domu sa začala naplno prejavovať Božia moc pri niekoľkých zázračných situáciách.

PÁN FARÁR, OSTALO LEN TROCHA MÚKY, NESTAČÍ NA TOľKO CHLEBOV, KOľKO POTREBUJEME.

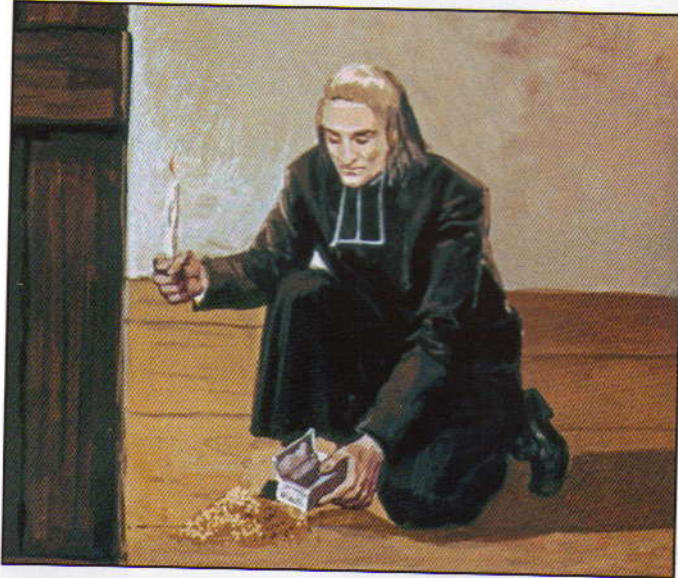
TREBA LEN ZAMIESIŤ CESTO TAK AKO VŽDY. MILÝ PÁN BOH JE DOBRÝ, STARÁ SA O SVOJICH CHUDOBNÝCH.

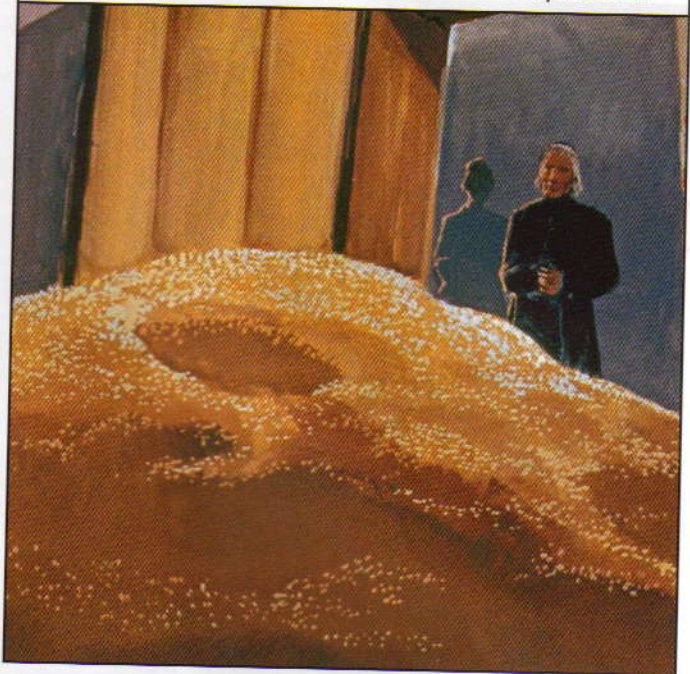
Kuchárka len krútila hlavou a s obavou sa dala do práce. Tú trochu múky zmiešala s vodou a zamiesila. Obrovské koryto sa plnilo cestom ako vždy. Kuchárka napokon dala do pece desať veľkých pecňov chleba.

O niekoľko rokov neskôr sa v Dome prozreteľnosti minulo všetko obilie, ktoré slúžilo na pokrm. Ján Vianney plný dôvery sa vybral na povalu, aby pozametal posledné zvyšky obilia. So slovami: „Boh nechce, aby deti hladovali,“ položil na kôpku relikviu svätého Františka Regisa a modlil sa...

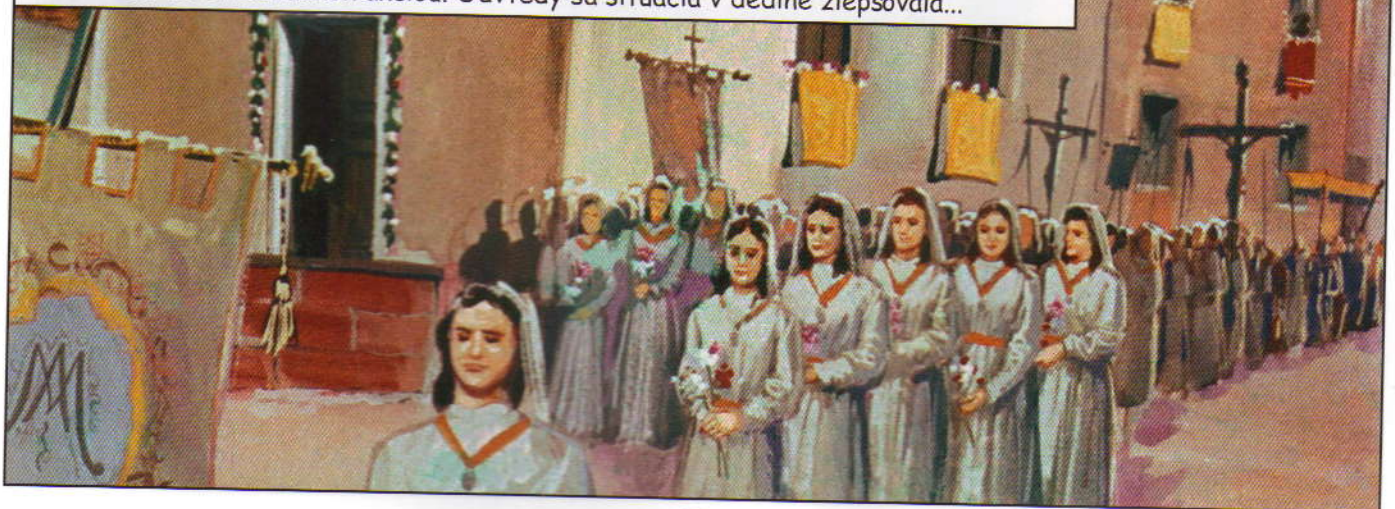
Keď sa o čosi neskôr vrátil na povalu, zlatožlté zrná pšenice sa prúdom sypali cez otvorené dvere. Spolu s ostatnými d'akoval Bohu za tento veľký zázrak.

Všetky námahy, pôsty a modlitby arského farára nakoniec spôsobili, že v dedine po dlhom čase opäť zavládol duch pravej nábožnosti. Obyvatelia raz pripravili pre svojho kňaza milé prekvapenie - usporiadali púť k Panne Márii do susednej farnosti.

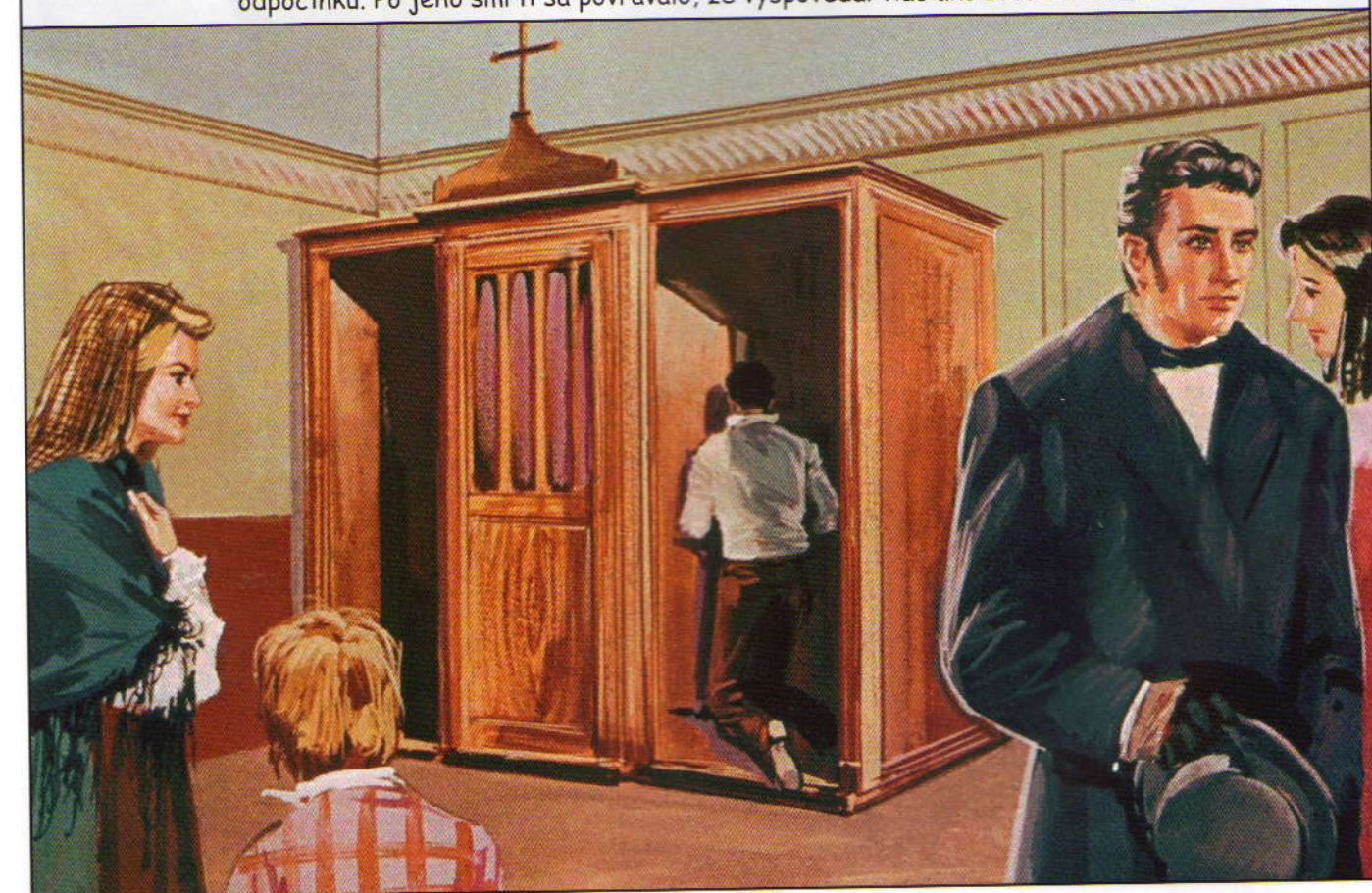
Krátko nato sa v Arse konal eucharistický sprievod pri príležitosti sviatku Najsvätejšieho Kristovho tela a krvi. Zástup chlapcov a dievčat so zástavami a posvätnými vlajkami, za nimi muži a ženy, miništranti a na konci kráčal Ján Vianney so striebornou monštranciou. Odvtedy sa situácia v dedine zlepšovala...

O Jánovi Vianneyovi sa niesol chýr po širokom okolí. Do Arsu denne putovali ľudia z miest aj dedín celého Francúzska, len aby sa stretli s neobyčajným farárom, ktorý vo svojom dome bojuje s diablom a koná zázraky. Chceli pri ňom načerpať silu vo viere a povzbudiť sa jeho slovami.

Mnohí pútnici sa túžili vyspovedať práve u arského farára. „Nájsť šťastie v dobrej svätej spovedi, to by malo byť túžbou každého človeka,“ hovorieval Ján Vianney. Preto spovedal od skorého rána do noci celkom bez odpočinku. Po jeho smrti sa pováralo, že vyspovedal viac ako stotisíc ľudí...

Raz sa v kostole objavil istý pán a skúmavo chodil okolo spovednice...

NO, MYSLÍM, ŽE UŽ ASI TRIDSAŤ ROKOV...

VY STE SA UŽ DOŠŤ DÁVNO NESPOVEDALI, VŠAK?

ALE JA NIE SOM PRIPRAVENÝ A OKREM TOHO... JA NEVERÍM!

SPOMEŇTE SI PRESNE, BOLO TO PRED PRVÝM SVÄTÝM PRIJÍMANÍM. JE TO UŽ TRIDSAŤ TRI ROKOV. VYSPOVEDAJTE SA HNEĎ TERAZ.

UVERÍTE, KEĎ SA VYSPOVEDÁTE!

O chvíľku už kl'ačal v spovednici. Jeho spoved' trvala dvadsať minút. Potom sa hodil na kolena pred oltár a modlil sa.

ĎAKUJEM TI, BOŽE, ŽE SI OBRÁTIL MOJE SRDCE...

Do Arsu prichádzalo čoraz viac ľudí, ktorých trápili rôzne neduhy. Raz priviedol jeden neveriaci pán s manželkou svojho ochrnutého syna, aby sa ešte pokúsil o poslednú možnosť uzdraviť chlapca. Ján Vianney ho privítal s otázkou, ako dlho už neverí v Boha. Pán sa priznal, že je to už asi štrnásť rokov, čo bol naposledy v kostole. Ján Vianney im len odporučil, aby sa dobre vyspovedali a dôverovali svätej Filoméne.

Pán Rochette aj s manželkou sa teda dobre vyspovedali a naozaj sa stal zázrak. Keď spolu vychádzali z arského kostola, syn ich poprosil, či môže skúsiť vykročiť bez bariel.

Predsa sa však medzi toľkými zázrakmi jednoduchý a skromný kňaz necítil dobre. Kým stovkám pútnikov rozdával Ján Vianney pokoj, sám sa často cítil nepokojný. Niekoľkokrát sa pokúsil odísť z Arsu, aby našiel ticho a samotu. Ale či to nebolo len pokušenie od diabla? Nebol by zradcom v očiach svojej farnosti, v očiach biskupa, ba i v Božích očiach? Tieto myšlienky ho vždy vrátili na cestu späť.

Diabol však nezostal nečinný v boji s týmto veľkým nepriateľom hriechu. Po nociach bolo na fare zrazu počuť divné zvuky. Kňaz si najprv myslel, že sú to zlodeji, ktorí chcú ukradnúť drahocennosti z kostola. Zavola si preto silného mladého muža, aby mu na niekoľko nocí robil spoločnosť. Vo dvojici a s dobrou puškou sa cítil istejší.

V jednu noc sa hrozné zvuky znovu opakovali...

MÁŠ STRACH?

NIE, NIE, JA...
VÔBEC NEMÁM
STRACH!
ALE NOHY MI
VYPOVEDALI.

JE TO AKO ZEMETRASENIE.
ČO TO LEN MÔŽE BYŤ?

MYSLÍM, ŽE JE
TO DIABOL...

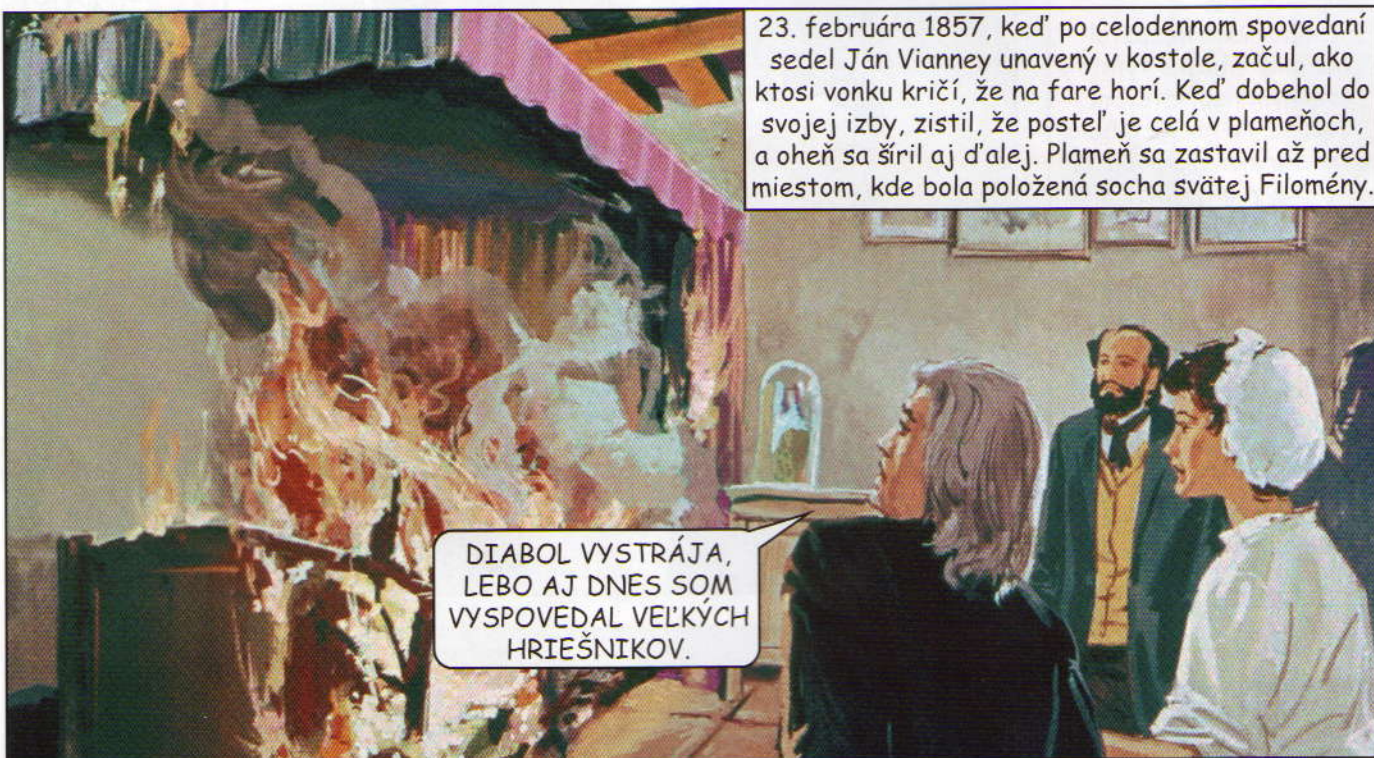
Onedlho diabol stratil všetku zdržanlivosť. Lomozil po schodoch, neviditeľnou rukou prevracal všetko v dome. Zlý sa neostýchal ani zastrašovať kňaza krikom.

VIANNEY, STÁLE JEŠ TIE ZHNIÉ ZEMIAKY?

EŠTE NIE SI MŔTVY?!

DOSTANEMŤA!

Ján Vianney sa schúlený v kúte svojej izby modlil a prosil Boha o pokoj a dôveru v jeho pomoc.

23. februára 1857, keď po celodennom spovedaní sedel Ján Vianney unavený v kostole, začul, ako ktosi vonku kričí, že na fare horí. Keď dobehol do svojej izby, zistil, že postel' je celá v plameňoch, a oheň sa širil aj ďalej. Plameň sa zastavil až pred miestom, kde bola položená socha svätej Filomény.

DIABOL VYSTRÁJA, LEBO AJ DNES SOM VYSPOVEDAL VEĽKÝCH HRIEŠNIKOV.

Tridsať rokov hral diabol s farárom svoju hroznú hru, ale nakoniec jeho útoky zastavila dobrotivá Panna Mária. V posledných rokoch svojho života teda pocítil unavený Boží bojovník vytúženú radosť z víťazstva. Na kolenách ďakoval nebeskej Matke za to, že mu pomáhala, ochraňovala ho a vyprosovala mu milosti, ktoré najviac potreboval.

O niekoľko dní neskôr sa vybral Ján Vianney ešte poslednýkrát do kostola a dlho pozoroval sväté obrazy a sochy ako svojich dobrých priateľov, ktorým chce povedať posledné zbohom. Tušil, že prišiel čas rozlúčky. Krátko nato slúžil svätú omšu. Keď po premenení držal Pánovo telo vo svojich rukách, ticho šepkal:

Ó, PANE, KEBY SOM VEDEL, ŽE
ŤA NEUVIDÍM VO VEČNOSTI,
NIKDY ŤA NEPUSTÍM.

Ján Vianney aj v posledných dňoch svojho života sponedával 16 až 18 hodín denne. Fyzicky aj duševne vyčerpaný ešte stále dvíhal svoju ruku na rozhréšenie a požehnanie mnohých pútnikov, ktorí k nemu naďalej prichádzali. Aj pre túto obetavosť si vyslúžil prezývku „mučeník sponednice“.

29. júla 1859 ho po celodennom spovedaní pochytil zvrát, upadol do bezvedomia a v mdlobách ho museli odniesť do postele. Uplná vyčerpanosť organizmu spôsobila vysoké horúčky a zvestovala koniec pozemskej púte svätého farára z Arsu.

Deň pred smrťou prišiel zomierajúceho kňaza navštíviť aj jeho biskup. So slzami v očiach ho naposledy objal, no Ján Vianney už nemohol prehovoriť ani slovo...

BUDEM SA ZA VÁS MODLIŤ.

Ako skromne žil, tak 4. augusta 1859 aj zomrel. Na náhrobný kameň mu vytesali jednoduchý nápis: „Tu odpočíva Ján Krstiteľ Mária Vianney, arský farár.“ Dnes je jeho neporušené telo v presklennej urne na bočnom oltári v kostole v mestečku Ars-sur-Formans.